

Pekka Ervastin pitämän puheen loppu

Ruusu-Ristin vuosijuhlilla Kansalliskongressissa 20.5.1934

”Minä luulen, että te olette voineet panna merkille sen, että jos hartaalla mielellä olette tulleet näihin meidän kokouksiimme, jos olette tulleet oikealla tavalla, että olette rukoilleet Korkeimman apua, että olette ajatelleet ja pyytäneet, että teidän sydämenne olisi täynnä myötätuntoa ja rakkautta, että voisitte tulla tänne puhtaina ja epäitsekkäinä olentoina, jos te olette tällä tavalla valmistaneet itseänne, niin olen varma, että te olette tehneet sen kokemuksen, että nämä kokoukset ovat sittenkin jonkinlaisia rauhan hetkiä tässä meidän maallisessa lasten leikissä.

Ne ovat aivan kuin sellaisia pieniä keitaita erämaassa, rauhan hetkiä, jolloin meidän ajatuksemme ovat kääntyneet toisiin asioihin kuin jokapäiväisiin huoliin. — Koska ajatuksemme ovat kääntyneet taivaallisiin asioihin, ne ovat todella saaneet hetkeksi rauhan. Me olemme todella tunteneet silloin, että me emme ole ainoastaan tuota näkyväistä, kuolevaista, aineellista, fyysillistä ihmiskuntaa, vaan että me olemme jotakin muuta. Me olemme jotakin korkeampaa. Me olemme osallisia jostakin korkeammasta maailmasta. Me olemme kansalaisia henkimaailmassa. Me olemme sieluja. Me olemme olentoja, jotka ovat saaneet tarkoituksen elämältä.

Sen tähden, jos me olemme ymmärtäneet Mestarienkin tarkoitusta oikein, jos me olemme ymmärtäneet sen Mestarin tarkoituksia, joka on tämänkin liikkeen takana ja nykyinen ulkonainen pää, niin sanoakseni, jos me olemme ymmärtäneet Hänen tarkoituksiaan, niin me emme suinkaan ole tulleet ahtaammiksi, emme me suinkaan ole tulleet epäveljellisemmiksi, vaan päinvastoin. Silloin me olemme nöyryyneet, meidän sydämemme on mennyt auki. Meidän sydämemme on auki koko maailmaa kohtaan, kaikkia kärsimyksiä kohtaan. Me olemme päinvastoin oppineet jotakin vapautta.

Me olemme oppineet, että kun Mestarit ovat koettaneet panna toimeen tällaista työtä, niin kuin heidän on aina pakko panna toimeen, kun he esiintyvät maan päällä, oli kuka Mestari tahansa. Kun Mestari on valmistanut jonkun piirin opetuslapsia, oppilaita, kannattajia, jotka on erotettu muusta maailmasta, niin hänen sanomansa sille piirille ei ole: Nyt te sukeutukaa pois maailmasta, nyt te sulkekaa sydämenne maailman kärsimyksistä pois. Ei, päinvastoin hän sille piirille tahtoo, sillä kiinteämmällä opetuksella opettaa: Avatkaa itsenne totuudelle, rukoukselle. Syleilkää koko maailmaa. Oppikaa keskenänne olemaan veljiä, rakastamaan toisianne, olemaan vilpittömiä ja rehellisiä, olemaan avomielisiä, niin että te voisitte sitten maailmaakin kohtaan olla veljellisiä.

Sillä te, jotka nyt tahdotte olla minun oppilainani, te voitte keskenänne oppia helposti olemaan veljellisiä, avomielisiä, rehellisiä, luottavaisia ja uskollisia toisillenne, sen tähden, että minun sanomani ja vaikutukseni vaikuttaa teissä kaikissa. Mutta maailman puolelta te saatte pilkkaa ja vainoa osaksenne. Oppikaa silloin tässä pienessä piirissä, jossa minun sanani teissä vaikuttaa, että te maailmaa kohtaan olisitte rakkautta täynnä, täynnä vilpittömyyttä, täynnä rehellisyyttä, täynnä avunannon halua.

Näin muistakaa. Näin ajatelkaa. Näin ymmärtäkää.”